

שמחת תורה

בשמחת תורה היו פניו משתנות מאד ותואר פניו כולו להבים בוער כאש נורא מאד, עד שלפעמים היה קשה להסתכל עליו וגם להכירו, וביחוד בשעת ההקפות, וביותר כשהיה דורש באמצע ההקפות בהתרגשות עצומה ובדברים נשגבים בשבח התורה וגודל מעלתה והשפעתה.

והיה מדגיש שאומר את הדברים אף שאינו ראוי לכך, והיה ממשיך זאת לעני ואביון שהעשיר נותן לו פרוסת לחם לשבור את רעבונו, האם יחזיק העני טובה לעצמו בפרוסת הלחם שיש לו? וכך אמר שאנו משולים לאותו עני שזיכנו השי"ת להבין קצת מה זה מגו וכדו' האם נחזיק טובה לעצמנו?.

*

מימינו אש דת

אוצר החכמה
13676

ובשנתו האחרונה בפרט זכה כל מי שהיה שם לראות איך שהתלהב נורא מאוד כשהזכיר המדרש בריש וזאת הברכה על הפסוק מימינו אש דת למו, ודרשו חז"ל אלמלא דת נתנה עמה לא היה אדם יכול לעמוד בה מפני אשה, והסביר איך שהתורה מציאותה כולה אש, וכמ"ש הרמב"ן בהקדמתו לפירוש התורה משם חז"ל שהיא כתובה למעלה באש שחורה ע"ג אש לבנה, ואנו בני אדם קרוצי חומר איך יכולים אנו וזוכים להתקרב אליה כאשר מציאותה כולה אש, אלא חסד עשה ה' שנתנה לנו בצורה זו שדת נתנה עמה, שמצוותיה והלכותיה שנתנו לנו הם האפשרות להתקרב אליה.

*

ההקפות

בשעת ההקפות עצמן רקד קצת בהקפה ראשונה עם הס"ת, ואח"כ היה עומד על מקומו ומשתתף כל הזמן בלא ללמוד או להסתכל בספר. **חוץ מתחלת כל הקפה שהיה ניגש לבימה ונשען עליה וקופץ בכל כוחו כששרו משה אמת ותורתו אמת, והיה ניכר בשנותיו האחרונות איך שהוא מתאמץ בזה מאד.**

*

רבוי השמחה

בליל שמחת תורה אחרי השקיעה נכנסו מהסוכה לחדר האוכל ועשו קידוש עם אכילת מזונות, ואח"כ יצאו מבנין חדר האוכל כל הציבור עם רבים מבני העיר לרקידה ושמחה עצומה בקול חוגג שהגיע לבית המדרש, שהיה במרחק הליכה פחות מעשר דקות, והאריכו ברקידה זו יותר משעה, וכשהתקרבו יותר לבית המדרש, יצאו עם כמה ספרי תורה ועם נרות דולקים ורבתה השמחה ביותר. אשרי עין ראתה זאת!

*